

nejde o fusi dvou akciových společností a o universální sukcesi, nýbrž o sukcesi singulární, to jest o zcizení, pokud se týče o převzetí části jmění cizozemské akciové společnosti, pokud toto jmění bylo v tuzemsku, akciovou společností tuzemskou, která převzetím tohoto jmění ručí za závazky své předchůdkyně ve smyslu § 1409 obč. zák. Věřitelé předchůdkyně jsou dostatečně chráněni tímto zákonným předpisem a není proto třeba, by jejich zájmy byly chráněny ještě zvláštním opatřením, nanejvýš podle článků 245 a 247 obchod. zákona a čl. 1 cís. nař. ze dne 21. června 1873 čís. 114 ř. z. Tyto předpisy na souzený případ nepadají a nelze jich použití ani obdobně. Filiálka cizozemské akciové společnosti přestala v tuzemsku obchodovati, předala své jmění, pokud se týče část svého jmění, tuzemské akciové společnosti a jejímu výmazu není na překážku nedostatek řečených opatření, pokud se týče dokladů. Ovšem se bude doporučovati, by navrhovatelka vykázala, že Banka pro obchod a průmysl dříve »Länderbank« s navrhovaným výmazem souhlasí.

Čís. 12476.

Předpis § 201 horn. zák. se nevztahuje na zedníka vyhlubovače, jenž byl zaměstnán u firmy provádějící po živnostensku práce spadající v obor živnosti stavitelské. Lhostejno, že podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n. podléhají pojistné povinnosti u báňských bratrských pokladen i dělníci zaměstnaní pracemi vyhlubovacími na dolech, a to i tehdy, jsou-li ve služebním poměru k podnikateli nehornickému, který převzal výkon těchto prací ve vlastní režii.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv I 1556/31.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti jako zedník vyhlubovač na dole. Dne 30. dubna 1930 byl žalobce žalovanou propuštěn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení mzdy za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu a odškodnění za dovolenou. Proce s ní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pro tento spor jest rozhodnou otázka, zdali žalovaná firma byla oprávněna zrušiti služební poměr se žalobcem bez výpovědi. Odvolací soud ji právem zodpověděl kladně. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl žalovanou firmou přijat do práce jako zedník-vyhlubovač, že byl u ní zaměstnán až do svého propuštění dne 30. dubna 1930 při vyhlubovacích pracích na dole a že se obě smluvní strany výslovně vzdaly výpovědní lhůty, což bylo žalobcem dne 22. března 1927 a 19. března 1928 opětovně potvrzeno. Dovolatel však hájí názor, že pro něho jako

dělníka zaměstnaného při hornictví platí předpis § 201 ob. hor. zák., který stanoví, že dělníci mohou být propuštěni jen po čtrnáctidenní výpovědi, pokud není jinak stanoveno služebními smlouvami nebo služebním řádem, a dovozuje dále, že podle § 38 služebního řádu vydaného pro důl, na němž žalobce pracoval, jest vyloučení výpovědi dohodou stran nepřípustné a neplatné. S dovolatelovým názorem, že se naň vztahuje ustanovení § 201 ob. hor. zák., nelze však souhlasiti. Uvedený předpis jest obsažen v deváté hlavě obecného horního zákona, která podle svého nadpisu i obsahu upravuje jen poměr majitelů hor k jejich úředníkům a dělníkům. Nižšími soudy však bylo zjištěno, že žalovaná firma není vůbec podnikem hornickým, nýbrž že provádí po živnostensku práce spadající v obor živnosti stavitelské. Již z toho plyne nepochybně, že se na služební poměr mezi žalobcem a žalovanou nevztahuje předpis § 201 ob. hor. zák. ani služební řád, vydaný podle § 200 ob. hor. zák. pro závody hnědouhelné důlní společnosti pro okresy báňských revírních úřadů v Chomutově, Mostě a Teplicích a upravující jen služební poměry držitele hor k jeho dělnictvu a osobám dozorčím. Na tom nic nemění okolnost, že podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n., podléhají pojistné povinnosti u báňských bratrských pokladen osoby zaměstnané v hornictví (§ 131 ob. hor. zák.) a že k těmto osobám náležejí také dělníci zaměstnaní pracemi vyhlubovacími na dolech, a to i tehdy, jsou-li ve služebním poměru k podnikateli nehornickému, který převzal výkon těchto prací ve vlastní režii, — jak bylo vyloženo v nálezech nejvyššího správního soudu čís. 6727/27 a 8170/29 sbírky Bohuslavovy, na něž se poukazuje v dovolání, — neboť zákon čís. 242/1922 sb. z. a n. upravuje jen pojištění osob v něm uvedených, jest to zákon zvláštní a jeho ustanovení se nijak nedotýkají úpravy služebního poměru mezi dělníky a zaměstnavateli. Odvolací soud správně vyložil, že služební poměr žalobce jako zedníka zaměstnaného u stavitelské firmy jest posuzovati podle živnostenského řádu. V § 77 živn. ř. jest ustanoveno, že, není-li o výpovědi nic jiného smlouveno, platí 14denní výpovědní lhůta. Dále stanoví § 72 živn. řádu, že úprava poměrů mezi živnostenskými podnikateli a dělníky jest předmětem volné dohody v mezích zákona. Z toho plyne, že pro živnostenský poměr pracovní lze platně ujednat i vyloučení výpovědní lhůty (viz rozhodnutí čís. 949, 2940 sb. n. s.). Úmluva stran o vyloučení výpovědní lhůty, k níž v souzeném případě nesporně došlo, byla tedy platná, takže žalobní nárok na zaplacení mzdy 600 Kč za výpovědní lhůty není po právu a byl odvolacím soudem právem zamítnut. Další nárok na zaplacení náhrady za dovolenou vyvozoval žalobce jen z toho, že prý by mu byl příslušel ode dne 1. května 1930 — jakožto dne rozhodného pro určení nároku na dovolenou, při čemž měl patrně na mysl ustanovení § 3 odst. 1 zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 67 sb. z. a n. a že žalovaná mu zmařila nabytí nároku na dovolenou tím, že jej před 1. květnem 1930 propustila ze služby. Avšak předpoklady žalobcem uplatňované nebyly splněny, neboť žalovaná propustila žalobce ze svých

služeb již dne 30. dubna 1930, kdy žalobce — jak sám přiznává — neměl ještě nároku na placenou dovolenou pro rok 1930, a k tomuto propuštění byla podle předcházejících vývodů oprávněna.

Čís. 12477.

I pro dodatné původní rozvrhové řízení doplňující rozvrhové řízení týkající se vadia obmeškalého vydražitele, jest rozhodná jen původní včasná přihláška.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, R II 74/33.)

E x e k u č n í s o u d rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost nepřihlížel k pohledávce knihovni věřitelky, přihlášené teprve k dodatečnému rozvrhovému roku. **D ů v o d y:** Nový rozvrhový rok bylo stanoviti k rozdělení vadia složeného obmeškalým vydražitelem. Odporovalo by § 210 ex. ř., kdyby se přihlíželo při tomto novém rozvrhovém roku k pohledávkám, jež byly teprve dodatečně přihlášeny (sr. Neumann-Lichtblau: Komentář k ex. ř. I. svazek str. 665). Podle § 211, poslední odstavec, ex. ř. nelze po skončení rozvrhového roku doplňovati přihlášku. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil, ježto odpovídá zákonu i právní vědě a poukázal k důvodům prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolací rekurentky, že k jejím nárokům přihlášeným teprve k dodatnému, původní rozvrhové řízení doplňujícímu rozvrhovému řízení, týkajícímu se vadia obmeškalého vydražitele (§§ 155, 215 ex. ř.), bylo přihlížeti, vyvrátily případně nižší soudy poukazem na ustanovení §§ 210, 211 poslední odstavec ex. ř. a stačí dovolací rekurentku odkázati na důvody usnesení nižších soudů. Nepochybily tudíž nižší soudy, když k novým, pokud se týče dalším nárokům dovolací rekurentky při rozvrhu propadlého vadia nepřihlížely a je z něho nepřikázaly.

Čís. 12478.

Zásada druhého odstavce § 496 c. ř. s., podle níž se nelze v novém řízení zabývatí novými obranami, které dříve nebyly uplatněny, neplatí absolutně a nevztahuje se zejména na obrany, pro něž skutkové předpoklady vznikly teprve po zrušovacím usnesení odvolacího soudu a jež v předcházejícím řízení v první stoličce nebyly ještě ani skutkové opodstatněny.

Bylo-li řízení ponecháno více než dva roky v klidu, nebylo ve sporu řádně pokračováno (§ 1497 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv II 656/31.)